

Алекс запізнюється.
Само собою це не дивина, але аж ніяк не примен-
шує бажання його вбити. Ми вже мали б бути
в аеропорту. Я вкотре намотую коло перед сходами уні-
верситету й ледве стримуюся, щоб не завити від роздрату-
вання. Після двох тижнів іспитів і трьох безсонних ночей
у мене здають нерви. Я гарячково намагаюся додзво-
нитися до Алекса, але, як і десятки разів до цього, вже
після другого гудка мене перекидає на голосову пошту.

Цей мерзотник не відповідає на мої дзвінки.

Знаючи його, він цілком спокійно може стояти
десь на університетському паркінгу й із задоволен-
ням спостерігати, як я тут лютую. Упевнена, Алекса
неабияк розважила б нагода позбавити мене моменту
зустрічі з його братом.

Я вже кілька місяців чекаю на повернення Шар-
ля — сто дев'ятнадцять днів, якщо бути точною,
відтоді, як полетів на інший бік Атлантики. Він виру-
шив на річне стажування до США в компанії свого
батька в межах міжнародної мобільності на другому
курсі Інституту політичних досліджень.

Уявляю, як він виходить із термінала зі скуйовдженим після перельоту волоссям. З тією особливою, призначеною тільки для мене усмішкою, що з'являється на його обличчі, щойно він мене бачить. Потім Шарль обіймає мене й шепоче на вухо, що так сумував, аж *нарешті* зрозумів: він закоханий у мене.

Шарлева відсутність тиснула на мене від тієї самої миті, коли він поїхав, і всі ці місяці я жила, уявляючи його повернення. Та все ж таки я нервуюся. І це просто смішно, бо це ж Шарль — мій найкращий друг дитинства. Найгірше, що може статися, — усе залишиться, як було. Я і далі таємно його кохатиму, а він любитиме мене... як подругу. *Найкращу* подругу.

Я ж якось жила з цим роками, то звідки взялося це тривожне відчуття, що стискає живіт уже кілька днів? У будь-якому разі те, що Алекс запізнюється, аж ніяк не допомагає мені заспокоїтися. Бо він усе зіпсує. У вечір, коли стільки людей вирушають у відпустки цією об'їзною, ми ніколи не встигнемо вчасно. Я побачу Шарля лише на стоянці аеропорту — місці, позбавленому будь-якої магії, — і все буде зовсім не так, як я собі уявляла. Навіть розуміючи, що це не така вже й трагедія, мені однаково хотілося б бути першою людиною, яку він побачить. Не тією, що з'являється із запізненням, ніби його повернення не має жодного значення.

«Привіт, це Алекс Меєр. Я, найімовірніше, не слухатиму ваше повідомлення, але якщо хочете змарнувати кілька хвилин свого життя, говоріть одразу після сигналу».

Роздратовано гарчу, слухаючи цей недбалий, байдужий і зарозумілий запис автовідповідача — Алекс в усій своїй красі, — який мої бідні вуха чули вже безліч разів. Стискаю щелепи й шиплю:

— Знаю, що ти не прослухаєш це повідомлення, Алекс, бо щойно побачу тебе — вб'ю. І смерть твоя легкою не буде, чуєш? Я повільно тебе...

— Повільно мене що, Руксі?

Обертаюся — і ось він. Алекс Меєр. Брат Шарля, на два роки старший за нього, його повна протилежність. І річ не в тому, що один із них блондин, а другий — брюнет. Зовні вони не такі вже й різні: обидва на півтори голови вищі за мене (що не так вже й складно, враховуючи мій метр шістдесят); обидва мають статуру регбістів (Шарль дещо повніший за Алекса) й витончені обличчя з ямочками на щоках — успадковані від матері, — які водночас дратують і ваблять.

В іншому ці брати — повна протилежність. Шарль завжди був популярним: другом для всіх, хлопцем, з яким повсякчас весело і якому завжди є що сказати. У дев'ятнадцять років він випромінює гідну захоплення впевненість у собі. А Алекс, у свої двадцять один, — самотник у родині. Небагатослівний. Той, хто не йде тим самим шляхом, що інші.

— Трясця, нарешті! — вигукую я, кидаючись до нього. — Де ти припаркувався? Треба поспішати, ми нізащо не встигнемо і...

Я завмираю, помітивши, що він не рухається й дивиться на мене якось дивно.

— Що? — питаю насторожено.

Його ледь помітна крива посмішка не обіцяє нічого доброго.

— І тобі добрий день, Руксі. Давненько не бачилися. Радий знову тебе зустріти. Як ти?

Востаннє ми зустрічалися у день, коли його брат полетів до Чикаго. Важко сказати, що тоді хвилювало мене більше: жахливе похмілля, від'їзд Шарля чи ще свіже в пам'яті відчуття поцілунку, яким ми обмінялися напередодні і яке відтоді я знову й знову прокручую в голові. Сто дев'ятнадцять днів чекаю на продовження тієї ночі. Сто дев'ятнадцять днів ми не бачилися з Алексом, але сумніваюся, що його хоч трохи це хвилює. Тож я натягую посмішку, яка однаково нікого не обдурить — а надто його, судячи з того, як здригаються кутики його губ, — і кажу, намагаючись приборкати роздратування:

— Може, відсвяткуємо нашу зустріч уже в машині? Бо я справді хочу, щоб ми нарешті вирушили, зважаючи на те, що ти й так запізнився вже на... — кидаю оком на годинник, хоча вже знаю відповідь, — тридцять хвилин.

— Може, замість дорікати мені, спершу подякуєш, що я взагалі погодився заїхати по тебе?

— Ти ж сам запропонував! Інакше я б поїхала автобусом!

— Та невже? Якщо мені не зраджує пам'ять, твій останній іспит закінчувався надто пізно, тож ти б не встигла доїхати автобусом...

— Твоя мати мене б забрала.

Він пирхає, хитаючи головою.

— І ризикнула б запізнитися на прибуття блудного сина? Ніколи. Матір, мабуть, уже кілька годин як в аеропорту. Знаючи її, вона могла там і ночувати.

— Ти перебільшуєш, — бурмочу я не надто широко.

Він кидає на мене промовистий погляд, ніби знає: Софі, його мати, ще вдень написала мені, що вже в аеропорту, тобто приїхала щонайменше за три години до рейсу.

— Можемо вже вирушати? — благально прошу я.

Він кілька секунд вдивляється в мене, а тоді зітхає й зрештою здається.

— Я ж не хочу позбавити тебе цієї довгоочікуваної зустрічі з моїм чудовим молодшим братиком...

Прикушую щоку, щоб не реагувати на його натяки, і рушаю за ним. Мої почуття до Шарля — улюблена тема насмішок Алекса. Так і хочеться його прибити. Він не розуміє. Я знаю, що в Алекса були інтрижки. І навіть не одна. Але він ніколи ні з ким не зустрічався. Кохання — це не його.

Коли ми підходимо до машини, я вмошуюся на пасажирському сидінні, стримуючись, щоб не підганяти його. Інакше Алекс тягнутиме час ще більше. Але ж це просто знущання — спостерігати, як він сідає за кермо з неквапністю лінивця, що дереться на дерево. Перш ніж завести машину, він кидає на мене грайливий погляд, і я зітхаю, даючи зрозуміти, що бачу його гру наскрізь. Тоді він вмикає обігрів і спрямовує тепле повітря на мене.

— Не хочу, щоб ти змерзла до смерті.

Я і дійсно промерзла до кісток. Вранці ледь не відмовилася від тієї маленької вовняної сукні, яку зрештою таки наділа. Я знала, що за таких зимових температур вона мене не зігріє, але хотілося причепуритися до повернення Шарля. У підсумку я весь день підтягувала колготки, молячись, щоб не пустити стрілку, й тремтіла від холоду. На свій захист скажу, що не планувала стояти надворі так довго. А щодо дірки, яка зухвало красується на лівій литці... Та я взагалі ненавиджу сукні!

— Так зазвичай і буває, коли пів години стовби-
чиш на холоді, — відповідаю, звівши брову.

— Я і не помітив, котра година...

— Мггг, ну звісно. Упевнена, ти поспішав, як міг.

— З якого дива я мав навмисне зволікати?

Ледь помітна усмішка ковзає його обличчям,
і я закочую очі.

— Можемо вже їхати, будь ласка? — сичу
крізь зуби.

На щастя, він плавно вливається в щільний потік руху цього п'ятничного вечора. Початок різдвяних канікул. Як я і передбачала, дорога вщент забита. Дивлюся у вікно, розглядаючи міську метушню, гірлянди на деревах і спокусливі вітрини. Бордо ніколи не буває таким красивим, як у різдвяний час. Це пора року, яку я обожаю. Моя улюблена. Найбільше мені подобається це передсвяткове пожвавлення: вулиці сяють вогнями, люди щасливі.

На Різдво все стає милішим.

Проте ця краса не допомагає мені розслабитись. Я роблю глибокий вдих, щоб послабити тиск, який зводить мені живіт, але марно. Не можу дочекатися миті, коли опинюся перед Шарлем, і стане зрозуміло, що я даремно так хвилювалася перед його поверненням.

— Ну, то що нового? — озивається Алекс.

Я обертаюся до нього. Він зосереджений на дорозі, брови трохи зведені. Краєчком ока дивиться на мене, і я заправляю пасмо волосся за вухо.

— Нічого нового, — відповідаю. — А в тебе? Чим займаєшся зараз?

Алекс покинув батьківський дім у вісімнадцять, аби мандрувати — як і де йому заманеться. Досі пам'ятаю, як гримали двері й панувала атмосфера ледь не громадянської війни в них вдома, коли він складав випускний іспит із другої спроби і його не допустили до підготовчих курсів, куди Софі переконала подати заявку, хоч і сама не надто вірила в успіх. Йому бракувало балів, та й Алекс все одно туди не пішов би. Він завжди добре вчився — аж поки, перейшовши до десятого класу, не полишив уроки. Усі думали, це минеться, що це тимчасова проблема і він зрештою знайде свій шлях — саме це моя мама повторювала його матері, щоб її заспокоїти. Але вочевидь не так сталося, як гадалося. Як мені відомо, Алекс нічим особливо не займається, окрім дрібних підробітків, коли перебуває в Бордо, а решту часу подорожує з друзями й просто насолоджується життям.